

Надії на крадія

Автор: Laura Yakulka

Авторське право 2024 Laura Yakulka

Володя Лопушка, високий і худий хлопець із рудим волоссям і короткою борідкою, все ще не розумів, що робить в автомобілі свого начальника, хоча це був уже другий день поїздки. Вони виїхали несподівано, його забрали прямо з робочого місця, не дали переодягнутися, перекусити, навіть взяти з собою телефон не вдалося.

На одній із коротких зупинок він зумів попросити телефон у хлопця, який протирав скло автомобіля, але Петро Макуха відмовився від послуг мийки швидше, ніж Володя встиг узяти в руки телефон. Але коли в наступному випадку в черзі перед вбиральною на заправці, він розжалобив приємну жінку, що стояла неподалік, виявилось, що Володя не пам'ятає жодного номера телефону, крім сто два.

Його начальник здавався надто злим і неприступним, причому не тільки в цю поїздку. Але не це зупиняло Володю від благальних прохань зі сльозами, щоб його відпустили або хоча б сказали куди вони їдуть. Причина була в Наталі, худій кучерявій помічниці Імператора, як працівники компанії «Різноманіття» називали свого директора Петю.

Саме вона сиділа просто зараз на передньому сидінні того самого автомобіля, втомлена і засмучена, але ніхто з присутніх цього не помічав. Наталі дуже добре володіла собою, правилами бізнес-етикету, а також досконало п'ятьма мовами, включно з рідною. І іншими чудовими якостями і знаннями, про які ми не будемо тут згадувати, бо їх було дуже багато.

Занадто худа, але при цьому висока і струнка, до того ж володарка копиці кучерявого чорного волосся нижче плечей, Наталі не могла не звертати на себе уваги. Ось тільки для Володі вона була недосяжна, хоча він ніколи про свої почуття не заговорював, та й планів таких не мав.

— Я перевірила документи «Ікстрікс традишн». Можна відправляти їх у фінансову службу для оплати, — відзвітувала Наталі, заговоривши в ранок, що настав, першою.

— Не твоя робота. Передай Денису, нехай він із цим розбереться, — була коротка, але різка відповідь її директора.

— Парятко в Китаї. Його команда починає о десятій. А в мене вся ніч була вільна для цього, — не поступалася Наталі.

— Не торкайся питань не своєї юрисдикції. Кожен має займатися своїми обов'язками. Не твій рівень, зрозуміла?

— Нагадую умови. Ціна тільки в разі оплати вчора-сьогодні. Перевірити реквізити, ціну, кількість... — говорила Наталі, маючи на увазі, що це не складно.

— Сиди спокійно! Інакше я вибухну! Бізнес мій, втрачаю я. Чого ти хвилюєшся?!

Після вигуків Петро глибоко зітхнув, пригладив волосся біля скроні, зняв годинник і повісив його на міні—балерину в рожевому, що хиталася на приладовій панелі. Він і кермо відпустив, це й зрозуміло, автомобіль більше не рухався, їхати далі означало ризикувати.

Те місце, в якому вони опинилися того прекрасного ранку, було особливим, але не всі, хто туди потрапив, могли це оцінити.

Старі Мухомори практично потопали в обіймах карпатського лісу. Саме тут, де вони зупинилися, був пагорб перед великою широкою балкою, у тому місці й закінчувався асфальт. Вид із пагорба заворює, простір огляду розширюється, відкриваючи пологий спуск, усіяний будиночками і ділянками, ялинками, кленами і дубами.

Дорога без асфальту звивалася, хоч і не небезпечна, але все ж непередбачувана. Стежки від неї було видно як на стороні спуску, так і на тій стороні балки, де починався густий ліс.

— Ти що далі не поїдеш? — запитала Наталі через хвилину, вона не дуже поспішала виходити.

На це Петро не відповів, тільки відчинив усі вікна, хоч сам і не міг оцінити краси, дозволив іншим відчувати справжнє пахуче життя.

— Ми далі будемо йти ногами? Хочу нагадати, що Ви не дали мені можливості перевзутися, — говорила Наталі рівним голосом.

— Заспокойся. У такому місці напевно є готель, або просто будинки з поселенням на сезон. Головне з бабкою зустрітися. Поки не знайду її не поїду...

— Тут я, синку! Пощастило тобі, якраз повз проходила по мухомори, — сказала та, від якої при цьому в усіх трьох усередині похолоділо.

Це була літня жінка, у чорній хустці, розшитій яскравими трояндами. Її обличчя лякало — зморшкувате, невизначеного кольору, з сивими бровами, що стирчали, і великим носом. Бородавки на обличчі жінки додавали їй родзинки, якщо можна так сказати, а кістлява рука з довгими нігтями на деяких пальцях, яку вона поклала на вікно автомобіля, ще більше згущувала фарби.

Уперше Петро розгубився, але не від переляку, який справді відчув. Просто він одразу ж зрозумів, хто вона, адже його чорна атласна краватка відомого бренду мала точно такі самі трояндочки, як на хустинці старенької.

— До мене їхали. Знаю. Київські? Ох! Давно не було в мене великих гостей!

На це деякий час відповіддю слугувало мовчання, але першим подав голос Володя, ледве чутно, але все ж таки він промовив «село Козли».

— Довго мовчати будете? Він один сказав звідки, сміливець! — сказавши останнє, стара неприємно прищокнула.

— Бабуся. Мені Вас рекомендували як хорошу відьму й ворожку. Кажуть, Ви правду говорите. Я добре заплачу за інформацію. Потрібно знати хто...

— Злодюжка? — стара перебила Петра. Але в такий спосіб вона дала зрозуміти, що все знає, і її співрозмовнику не слід повторюватися.

— Ну так, — відповіддю і вдихом Петро дав зрозуміти, що розповідь закінчено.

Баба пояснила, що чекає на них у себе в будинку, там у неї більше сил і можливостей, але оскільки йти буде нелегко, то запропонувала супроводжувальним залишитися в автомобілі й почекати.

— Або хто з вас теж піде? — викрикнула вона досить голосно, щоб бути почутою.

— Ні! — відповіла Наталі, вона не вірила в таке.

— Ні, спасибі, — лагідно промовив Володя, поглядаючи на Наталі з надією на майбутнє спілкування.

Дорога до будиночка старої баби була досить звивистою і довгою. Петро дорогою розважав себе тим, що уявляв, як шпильки його помічниці застряють поміж камінчиків або потопаять у землі.

На спину старенької Петро намагався не дивитися, ситуація була надто незвична. По-перше, він давно не пересувався землею і камінням, а по-друге, зрозумів, що стара дійсно відьма, бо троянди на його краватці ексклюзивні від французького кутюр'є та італійського сучасного художника.

Будинок, до якого вони підійшли, нічим особливим не вразив Петра і зовсім не налякав. Дерев'яний і старий, дах злегка прогнувся, вікна старі, але не брудні, через них виднілося щось, але це не точно.

Коли це щось заворушилося, Петро захвилювався, він то думав, стара одна живе. До того ж якщо вона відьма, хто знає, що може привести в рух. Уява Петра розігралася настільки, що він навіть зупинився біля вхідних дверей у великому замішанні.

— Не бійся, синку. Нічого нового. Усе до чого ти звик. Чугайстер до лісу вирушив. Він на довго, не хвилюйся. Повільний пень!

Петро справді заспокоївся, може, від її голосу або від того, що був не з полохливих, але тут треба зазначити, що він не знав, хто такий Чугайстер, і взагалі вперше чув це слово.

Штовхнувши двері, дивна старенька зайшла у свій будиночок першою, слідом за нею до нього проник директор, у своєму стильному костюмі сірого кольору і чорній краватці в трояндах.

Кімната була маленька, столик, стільчики, шафка-буфет і все. Але все ж таки стара мала ще одну кімнату, темну і без вікон, саме там опинилися ті, хто створював рух у будинку.

Петро почав заїкатися, щойно почув голоси з темної кімнатки, це була Наталі й той його працівник складу, який був причетний до події.

— Вони це... не бійся. Василь наш на велосипеді їхав і привіз. Ходімо, — стара поправила косинку, кажучи це. Петро знову звернув увагу на троянди, і тут же зробив упевнений крок у комірчину.

Там було темно і світло одночасно, приміщення без вікон, але на стінах свічки, як вони і на чому трималися Петро не зрозумів, але деякі з них звисали зі стелі.

У центрі комірчини розташовувався низький стіл, на ньому була велика лампа, яка давала світло як електрична, але все ж таки це було не так. Стіни були викладені полицями від стелі до підлоги, заповненими різноманітними предметами, які з легкістю Петро прийняв за шпалери.

Біля столу стояла тахта або щось подібне, вкрита хутром невідомої тварини білого кольору, на якій і сиділи ті двоє, яких він привіз у це чудове місце.

— Петре Максимовичу, сідайте. Чай холоне. Ми вже другу чашку п'ємо, — Наталі поводитися розкуто. Від чого Петро тут же примружив обидва ока від обурення.

— Що в цьому чаї? Чому ти усміхаєшся як дурепа? — додав він із легким занепокоєнням.

— Куди вона поділася?! — продовжив Петро з невдоволенням, намагаючись побачити, де ж господиня.

Старенька опинилася з іншого боку столу, її обличчя було серйозним, це все, що Петро міг побачити, тіло закривала якась імла або просто брак світла завадив.

Ігри зі світлом у цьому приміщенні були дуже дивні, схоже в приміщенні істот набагато більше, ніж здається. Успішний власник бізнесу став сумніватися, чи правильно він зробив, приїхавши сюди з питанням на сто тридцять тисяч, втрату яких міг з легкістю собі дозволити.

Але проблема Петра була в тому, що він підозрював людей, з якими був не просто знайомий, одному довіряв, іншому довірився, на третього сподівався. Він не хотів вірити в їхню причетність, співробітник складу був його надією і рішенням у цьому хвилюючому питанні.

— Іди... — почулося з темного кута.

— Ти не хочеш знати! — додала стара.

— Став би я гнати машину просто так? — запитав на це Петро нервово, адже розумів про що стара.

Він тут же схопив свою чашку і, тільки на мить заглянувши всередину і навіть не понюхавши, випив весь вміст разом. Повернувся і сказав старій: «Ну?», маючи на увазі «говори».

— Не все так просто, сам знаєш... — почала було стара.

— Ви на таро ворожите? — запитала Наталі. Її цікавий носик при цьому мило визирав з— за кучериків, які від розслабленої пози частково прикривали обличчя.

— Навіщо мені це?! Підказки не потрібні! От дурна. Босорка я! Євдокією звати.

Троє мовчки слухали, але оскільки нічого не відповіли, стара помотала головою, як пташка, махнула рукою і відвернулася. Настала тиша, але ненадовго, стара стрепенулася:

— Що таке? Море?! Звідки? Запах чую і шум морський. Хто кримський із вас?

— Я біля моря народився. Але не в Криму. Одеса. Жив із батьками там, до другого класу, — Петро говорив задумливо. Але відчувши носом те саме, і сам не зрозумів, як усміхнувся.

— Відчуваю запах, це через чай? — запитав він розгублено.

— Ха! Можливо... малий. Думаю, ти хотів би скупатися... — босорка прокашлялася.

— Я не чую! Чому я не чую запаху? — запитувала в усіх Наталі, розводячи руками. Навіть губки надула й ногою тупнула.

Володя теж хотів сказати щось подібне, але не знав про що саме, все дивився на ту, що говорила, доки між ними не сів Петро.

— А плавати вмієш? Адже води боїшся, — прошипіла Євдокія до Наталі, а не сказала.

— Я тільки понюхати просила, не плавати, — пояснила та з образою. Адже розкрили її таємницю, їй не хотілося зізнаватися у своїх слабкостях.

— Круасани улюблені з Бреста не ти щойно жувала. Так і море, не зрозуміло?! От же дитя не розумне, так і не порозумнішала.

Говорячи це стара дедалі більше проявлялася, тепер можна було побачити стілець зі спинкою, на якій вона прилаштувалася, і навіть підставку для ніг. Саме вона стрепенулася, мабуть, не від переляку, перш ніж сказати:

— Не будемо випробовувати долю. Краще скажи мені, директоре, на кому думаєш провина, є такі?

— Так, — була впевнена відповідь.

Євдокія хмикнула і махнувши головою в бік Володі, запитала, ніби стверджувала: «Його?»

Петро махнув головою, ні крапельки не відчуюючи занепокоєння від того, що підозрюваний сидить праворуч і, можливо, переживає. Але сказав по-іншому:

— Він один із них... працівник складу. У ту зміну він коробки перекладав із товаром... Я тут привіз карту із записами відеокамер на вході, всередині складу, по периметру. Там навіть із реєстратора невеликий шматочок, видно, що поруч нікого, тільки вантажники і Лопушка. У Вас є на чому глянути?

— Навіщо мені?

— Ну, карта велика, флеш-карта пам'яті. У телефон її не вставити, розумієте?

Баба заплющила очі й затягнула своє: «Угу, бачу».

— Кого? — не втрималися деякі.

— Їх!

Довга кістлява рука старенької, як указка, потягнулася трохи праворуч, вказуючи на клітку з бурундучками.

Петро чітко побачив четвірку маленьких гризунів у скляному ящику з підсвічуванням. Вони бігали, крутилися, створюючи невеликий хаос. Рухалися бурундучки від однієї стінки шухляди до іншої, з витягнутими передніми лапками, ніби в них щось є, але там було порожньо. Він трохи збентежився, роздивляючись побачене, йому навіть здалося, що це і є вантажники, які привезли товар на склад.

У той момент, коли один із бурундучків підняв лапку і махнув нею на знак привітання, чарівність розсипалася. Петро струснув головою, і різко відвернувшись, став поспішно послаблювати свою краватку.

— Нічого собі. Чудеса. Це вантажники, я впізнав Ха-ха. А ким буду я? — зацікавився Володя.

Голос Володі був із ноткою мрійливості, від чого Петро повернув до нього здивоване обличчя, невже тільки йому зараз страшно.

— Ти будеш...

Босорка не встигла договорити, її необережно перебив Петро, не зміг впоратися з емоціями, що охоплювали його:

— Досить! Не потрібно показів. Мені зовсім не зрозуміло. Просто скажіть хто це зробив? Хочу почути думку відьми і все, тому приїхав. Виставу зі звірятами я краще в цирку подивлюся. Питання серйозне, я прошу Вас. До того ж винні можуть бути не тільки співробітники складу, у мене велика компанія.

Євдокія погодилася, але все ж повернула свою руку в кут кімнати, вказуючи на великий мурашник під маленькою лампочкою, зі словами:

— Така ж велика, як цей мурашник. Знаю. А ти там головна...

— З мене досить!

Петро дійсно піднявся, з наміром піти. Але одразу ж його за руку схопила Наталі, від чого він миттєво заспокоївся, сів і навіть заглянув у свою чашку, наче хотів випити чаю.

Євдокія почухала голову, подумала трохи, залишивши в приміщенні нетривалу тишу, і раптом видала:

— Дай сюди ту твою штучку.

Петро не зрозумів, тому вона повторила, простягаючи через стіл свою страшну руку:

— Дай сюди те, що привіз, як його там?

Петро все ще не зрозумів, тому вона додала швидко і впевнено:

— Карту із записами відеокамер на вході, всередині складу, по периметру.

У який пристрій босарка флешку вставила невідомо, цього ніхто не бачив, але файл був якось запущений. У темній кімнаті з'явилося джерело світла, воно було спрямоване на міжкімнатні двері, яких там не було, але ніби були.

Запрацював проектор, адже всі троє незабаром побачили заповнений коробками склад, і Володю, який витирає піт з обличчя, але при цьому дуже веселий. Володя підбиває одну з коробок ногою, від чого стопка інших таких самих коробок над вдареною хитається. Він регоче, і в туж мить настає темрява.

— Я вимкнув світло і покинув склад, — пояснював Володя, — у коробках зернова кава, я нічого не міг розбити, коли бив їх ногами.

Баба захихотіла, схоже, їй справді було весело, адже так тривало деякий час. Петро тільки багатозначно зітхнув, хоча йому хотілося вкотре поставити своєму працівникові запитання «що ти там робив у темряві три хвилини шістнадцять секунд?». Але він стримався, не мало сенсу, для Петра Володя виявився людиною, від якої можна було чекати багато чого, здебільшого поганого. Сам він уже прийняв рішення про його звільнення, йому не слід тримати дурного комірника.

Коли на екрані з'явилося наступне зображення, Петро втратив дар мови. Цього відео не могло бути на карті, він нікому не збирався подібне показувати, і взагалі позбувся його доволі давно.

На відео була Наталі, в блакитному неглиже і чорних панчохах. Її знімав чоловік, якого не було видно, але те, що він говорив, чули всі: «любим мене?» і «поцілунок» французькою. Те, що він запитує, підтверджують махом голови, зі щасливою посмішкою, те, що він просить, виконують одразу ж, через що замість обличчя Наталі глядачі бачать її волосся.

— О! Це ж я! З Франсуа! Ми відпочивали на Сицилії, це готель...

— Ти хочеш зараз зізнатися в тому, про що слід було сказати спочатку? Чому приховувала, що ви з французом коханці? Не думаєш, що я повинен був знати про це?! Якщо вже він мій конкурент у бізнесі, а ти найближча помічниця?

Петро не міг впоратися зі своїм гнівом, його тон був жорстким, голос підвищеним, обличчя почервоніло. Він і слиною став плюватися, від чого Наталі від нього відсунулася.

— Він наш конкурент, той, хто перехоплює контракти. Кому як не тобі знати? Говори!

Голос Петра затремтів, саме тому він замовк, стала проявлятися його основна слабкість, та яку він ретельно намагався приховати, причому досить давно. Він закохався в Наталі через кілька місяців спільної роботи, припускаючи, що це чесна, відповідальна, порядна дівчина. Повірив їй, молодій і недосвідченій, без вищої освіти, прийняв у свій офіс і найближче коло. Адже вона обіцяла допомогти йому збільшити продажі, зробити його бізнес успішним, бути йому відданою.

Усе це сталося, за чотири роки їхньої спільної роботи доходи збільшилися в чотири рази помножені на десять. Бізнес розвивався, адже Наталі без особливої освіти і знань відмінно проявила себе в економічному прогнозуванні, знанні законів і навіть бухгалтерії. До того ж її досконале володіння деякими іноземними мовами допомогло Петру підписати не один успішний контракт, що відкрив безліч можливостей.

— Ха! Що ти собі дозволяєш! Я Наталі Пюре. Моя мама італійка, тато француз!

— Не слухай її! Наша вона, з Тернополя, — стара знизала плечима. Тато пиячив, мама пропала. Ось їх подруга дитинства й удочерила, на заробітках була, ось і італійка, одружена з французом, ось і прізвисьце.

— Тому з Франсуа... — подав голос Володя, він мав на увазі те, що знайшли спільну мову. А Петро здогадався, що ці двоє коханців старі знайомі.

— Так, мій сусід у Бельє. Ми навіть разом до школи ходили, — відповіла Наталі Петру, мрійливо зітхнувши.

— Сволота він! Підіслав кохану до конкурента. Повернемося, я його знайду! Він мені за все відповість! — це говорив не Петро, а Володя. Тому звучало не переконливо, адже в нього і голос був писклявий, та й рішучості не відчувалося.

Світло проектора згасло, у кімнаті стало зовсім темно, але Петро не злякався, надто гірко йому було, у такі моменти почуття безпеки притуплюється.

Одна свічка все ж запалилася, Петро побачив фотографію в рожевій рамці, на ній дві дівчинки і двоє дорослих. Старша дівчинка худенька років восьми кучерява, інша трохи менша і справжнє пухлякко з коротким чорним чубчиком з під капора.

Петро почув гучне схлипування, здогадавшись хто на фото, це була засмучена Наталі, вона навіть почала ридати занадто голосно, але тут втрутилася стара:

— Тихіше, Наталю. Не плач. Усе добре. Ти мене розумієш? Вони живуть далі. Ви тепер далеко один від одного, але вони тебе пам'ятають і люблять, зрозуміла, донечко?

— Я знаю... але хочу бути з ними поруч, — Наталі говорила, а свічки на стінах почали запалюватися одна за одною.

Петру навіть здалося, що свічки хтось тримає, тому що вони трохи погойдувалися. З метою душевної рівноваги він вважав за краще не думати про це.

— Франсуа знайшов молодшу. Сказав, що любить блондинок, — все ще схлипуючи, говорила Наталі, — вона не блондинка, руда! Фарбувалася! Я знаю. У мене в салоні на Подолі подруга працювала, каже їхня клієнтка...

Петро задумався, Франсуа одружений, його дружина брюнетка, хто ж та блондинка була. На його внутрішнє запитання вголос відповіла босарка.

— Інша вже. Ту він кинув, сказавши що любить чорненьких, ха-ха.

Бабця трохи наморщила брови, уперше її обличчя спотворилося від злості, у всякому разі для Петра, який напружився в передчутті чогось поганого. Свічки голосно затріщали, але босарка тільки вигукнула:

— Душа зовсім темна в нього стала! А все гроші! Гроші! Їх він любить! Не її! Влади хоче, от ти, синку, його й дратуєш. Узяв до себе його кохану, сам он як озолотився.

Петро прикрив обличчя, і тут же відкинувши руку, звернувся до Євдокії, дещо різкими словами, але не тому, що злився:

— Мені головне, що Аркаша не причетний. Навіщо мені зараз це слухати? Я впораюсь. Просто скажіть хто мене обікрав, вона з французом?

Петро покосився на Наталю, висловлюючи презирство, але та на це тільки посміхалася, від чого йому знову стало нестерпно.

Баба махнула рукою в той бік, де сиділи троє, виявляється, над їхніми головами сидів голуб, поправляючи крильця, Петро здивувався, як він не почув шурхоту або улюлюкань.

— Голуб? Це Наталі?! — з надією запитав бідолохо, не замислюючись. І навіть не перевіривши піджак на наявність посліду, адже це було надто близько.

— Аркаша, племінник твій, — викарбувала стара сухо.

— Та ти закохався, Петрику, — здогадалася Наталі. Її це дуже тішило, на відміну від того, про кого вона говорила.

— Що ти сказала?! — обурився Петро, негарно скуйовдивши волосся, — у таку дошку як ти? Мені подобаються з іншими формами. До того ж я також, як і твій Франсуа, віддаю перевагу блондинкам, зрозуміло?!

На це Наталі відвернулася, навіть її посмішка згасла, тепер вона дивилася вбік, але все ж повернулася на слова старої. Утім так само, як і справжній винуватець, що повторює все за предметом своїх фантазій.

— Він! Ось хто обікрав тебе. Бачиш який, не побоявся свого імператора. Ха-ха, сміливець!

Босарці цього разу не потрібно було вказувати на темні закутки, клітка з папугою сама спустилася звідкись зверху. Маленький папужка ходив по ній, постійно кланяючись, підстрибував і сідав.

У блискуче маленьке дзеркальце, що відтіняло відблиски свічок, папуга промовив виразно «Вова красунчик!» Тут же, поруч із ним, гіркою лежали кольорові кульки. Те, що вони наповнені повітрям, стало зрозуміло після того, як папуга стрибнув на одну з них. Кульки почали лопатися одна за одною, поки не залишилося жодної.

Петру дуже хотілося вдарити себе по лобі, але він тільки вигукнув, у великому обуренні:

— Наповнені повітрям, вони всі прикидалися, що важко. І папуга, перната сволота! Я все зрозумів! Дурням знати не обов'язково.

Останнє він сказав, звертаючись безпосередньо до Євдокії, яка, своєю чергою, на це багатозначно посміхнулася і згідно замотала головою.

Ось виявляється, в чому справа, Петра Макуху обікрали ще до того, як товар потрапив на склад, а він все голову ламав над тим, що те, що сталося, неможливо. Ніхто не виходив і не заходив після вивантаження і до зникнення товару, камери не давали жодного шансу прослизнути. Коробки порожніми були, тому полопалися, як ті кульки в клітці, ось і відповідь.

Отримавши те, що хотів, Петро почав збиратися йти, причому сам, і не чекаючи своїх співробітників, що буде з ними, його не хвилювало, надто роздратований він був і злий. Підбори, вузька спідниця або полохливий характер тих, із ким він приїхав, були забуті, Петро просто пішов до виходу, ці двоє йому стали занадто неприємні.

Баба спостерігала за Петром примруживши одне око, як він приплескує по боках, зазирає у внутрішню кишеню піджака і тепер дивиться на неї розгублено. Те, що в нього із собою не виявилось грошей, босарку не збентежило, але вона неприємно прицмокнула, перед тим як сказати різким тоном:

— Не можна любити залізяку більше за людину. Тут можна було через балку проїхати, а ти йти їх змушуєш через ліс і балочку і через галявинку...

Останні слова бабусі в голові Петрика настільки розтягнулися, що закінчення їх він почув, стоячи біля свого чорного металевого красеня на колесах. Що дивно, двоє його пасажирів уже сиділи там, причому один із них позіхав, а інша розгорнула ноутбук.

— Не так все бабуса. Бачите ж який він, дорогий. А тут іти не довго, я й не помітив, — промовив Петро, відчиняючи двері й дістаючи свою сумку.

Євдокія тільки хитро глянула і знову прицмокнула, мабуть, у неї була своя думка, воно й не дивно, можна легко до всього ставитися, коли нічого не треба.

Тримаючи в руках гаманець, Петро почав роздумувати, як віддячити босарці, грошей у нього було багато, ось тільки він чомусь був упевнений, що їй вони непотрібні.

— Правильно подумав. Але я візьму з тебе плату, ти вже зрозумій мене, синку.

— Так, так, розумію. Будь—яка праця має бути оплачена.

— Добрий ти, ось і я доброю побуду, — сказала баба, не слухаючи, що їй каже Петро, перебиваючи його.

— Є тут одне чудове містечко, де і тобі не шкода буде свою лялечку залізну прокатати. Там перегони проходять... картинг, чи що?

— Ралі? — здивувався Петя. Про таке місце проведення як тут, він не тільки не чув, але навіть не уявляв, як це можливо.

— Тобто. Ви маєте на увазі тут є траса для перегонів? — уточнив він розгублено.

— Так. Про те й кажу, синку, покатай мене там із вітерцем. Ось і буде твоя плата.

Петро задумався. Невже у відьми недостатньо подібних вражень. Вона, мабуть, і на мітлі літати може з того, що він бачив у неї в будиночку. Крім злодія, Петро відкрив собі очі на Наталі, потайливу і хитру, у старій баби в будиночку вона йому здавалася іншою людиною, її рівень зібраності та контролю вражає.

Ось і зараз Наталі перегнула через водійське сидіння і звернулася до Петра зовсім іншим голосом, наче інша людина була з ним до цього на прийомі у босарки:

— Петре, якщо Ви не проти, поки ви покатаєтеся, я сходжу в магазин. Хоч ми тут і недовго, нам ще весь день повертатися. Ви ж учора навіть від обіду відмовилися. А зараз майже десять. Я знайду що-небудь досить їстівне, на ваш смак.

Йому не хотілося з цією жінкою ні в чому погоджуватися, тому він проігнорував запитання, відчинив задні дверцята і запропонував Євдокії сісти на сидіння.

— О, ні! Мені потрібно сісти на переднє. Як ми їхати будемо, якщо я нічого не побачу.

Петро задумався, але погодився, підійшов з боку переднього пасажирського сидіння і різко відчинив двері, з грубуватим «виходь», зверненням до Наталі.

Та слухняно вийшла, у неї не було звички не підкорятися своєму начальнику або вередувати, єдине, що вона зробила крок убік, адже збиралася вирушити в магазин.

— Іди, — була одночасна відповідь Петра і босарки.

Євдокія досить моторно сіла в автомобіль, який одразу ж покотився сам по собі. Петро у великому занепокоєнні спробував кермувати, але помітив звернений погляд і посмішку пожовклих зубів. Босарка при цьому приклала палець до своїх губ і ніби підморгнула, але це не точно, у Петра тепер не було впевненості ні в чому..

— Пристебніться, — ввічливо попросила старенька в спортивній шапочці. Але той, хто це зазначив, був надто шокований тим, що відбувається, не до деталей йому було.

Дорога виглядала шикарно, як на європейських автобанах, але що далі вони їхали, то різкіше і несподівано повертав автомобіль. Вони опинилися в карпатському лісі, а там повно химерних несподіванок — підйом і спуск, поворот праворуч, знову вниз, різкий поворот ліворуч. Петро не чув скреготу, хоча це передбачалося, бачив він мало, хоч і був не полохливим, тільки й чекав, коли вони зупиняться. Те, що відбувалося на задньому сидінні, і описувати страшно, Вовочка не поквапився пристебнутися, і тепер практично висів на бічній ручці.

Асфальт тут виклали відмінний, смиренному Петру навіть здалося дивним, що він раніше не чув про Карпатські перегони, настільки все було облаштовано. Єдине, дорога була занадто звивиста, вони настільки різко поверталися, що дехто заколисався.

Босарка єдина почувалася впевнено - верещала, кричала, підстрибувала і мало не плескала в долоні. Це дивувало, виявляється, у цієї старої баби є й такий бік, мали б подумати пасажери, але вони були надто налякані і їх нудило.

На одному з поворотів машина різко підстрибнула наче на камені, але все обійшлося, вони не перекинулися і не випали з вікон, хоча таке було можливо, якби вікна були відчинені.

— Вибач синку, камінчик не помітила. Він не великий. Колеса не пошкодила, — промовила старенька, перш ніж закричати «Вперед!!!» і радісне «Гей!».

Автомобіль покинув ліс так само швидко, як і потрапив туди. Ось вони вже опинилися біля дверей магазину, Наталі до нього тільки підходила.

Босарка, досить упевнено відчинила двері перед здивованою Наталі, і сказала, злегка покрекчачи, від зусиль:

— Мені теж покупки потрібні. А ви їдьте далі. Є там одне кафе. Ось за нашими Мухоморами кілометрів сімнадцять. Там внучка моєї клієнтки працює. Круасани і кава. Порадуй помічницю свою, вона на це заслужила.

— Дякую, пані Євдокія. Французькі круасани не моє. Сестра моя покійна їх любила. Я ні, більше ні... — чемно промовила Наталі, після того як зайняла своє місце, і поспішно скинула туфлі.

— Їдьте! А в тебе донечка, все буде. Чоловік і дітки, відтане він, зрозуміла. Скоро відтане до вечора! — була відповідь Євдокії, і гучний ляск дверей.

Щойно машина поїхала далі, Петро кілька разів покрутив кермо, він сам тепер керував. Це потішило, а ще те, що він залишає ці місця, зустрітися з незвіданим виявилось надто делікатним для нервів. Він був не з полохливих, але в нього й серце досі голосно калатало.

Тільки через п'ять хвилин повільного руху з відкритими вікнами, Петро почав думати, у нього з'явилися деякі запитання, але поки не до Володі, з ним усе було ясно.

— Можеш відповісти на одне запитання? Минулого тижня в Римі, ти стрибала в басейн із вишки так? Плавати вмієш?

— Що? Вмію, до чого питання, тобі потрібно дістати черепашку з дна морського? — відповіла Наталі з усмішкою, — вибач за сарказм, я дуже втомилася. Добре, що ти з цією жінкою швидко все вирішили.

— Швидко?

— Двадцять дві хвилини для мене швидко. До того ж біля автомобіля, час на дорогу до будинку не витрачали. Спасибі їй за оперативність.

Кажучи це Наталі дивилася на водія, він відповів їй тим самим, поки вона розгублено не вказала пальцем у бік лобового скла.

Дівчина порожівіла, її збентеження було зрозумілим, але чому обличчя Петра набуло рожевого відтінку, стало зрозуміло за хвилину:

— Ти ж сестра Наталі? Та маленька крихітка з чубчиком. Я тебе бачив. Гарненьке малюшко без кучериків, як твоє ім'я?

Наталі відвернулася у великому збентеженні, її директор мав рацію. З ним на передньому сидінні сиділа молодша сестра тієї, з ким йому довелося поспілкуватися в домі, ось він і сторопів.

Марті дуже хотілося завдати неприємностей кривднику своєї старшої сестри, адже вони були такими, які Наталі не змогла винести. Дівчина відмовилася від перспективного майбутнього, зосередилася на Франсуа, прийнявши особистість сестри.

Після того як Петро заспокоївся, його думки понеслися в іншому напрямі, прокашлявшись, і навіть з посмішкою, він раптом звернувся в бік заднього сидіння:

— Лопух, відповідай мені? Поки ми шукаємо, де перекусити. Яке покриття на нашому складі, а?

Володя настільки сильно злякався, що навіть його щелепа затряслася. Але він мовчав, поки в нього не уточнили:

— Лінолеум, чи що важче?

— Навіщо Вам? Там усе влаштовано, як і на інших складах.

— Приїдемо, поглянемо... — роздумував Петро вголос, поки його підлеглий дедалі більше починав тремтіти від страху.

Щойно автомобіль із цими трьома виїхав на трасу, їм почали підморгувати зустрічні автомобілі. Даремно Петро думав, що недостатньо віддячив босарку, бо це було не так.

Після віддяки автомобіль Петра втратив свій блиск, адже був повністю в болоті, навіть задні бічні вікна постраждали. Подекуди на кузові стирчали або звисали дрібні ялинкові гілочки, а ззаду причепилася гілка більшого розміру, через що в шикарного Ягуара Петра з'явився довгий хвіст.

Але навіть коли Петро це побачить, він не перестане посміхатися. Саме така сила любові у чистих серцем.

###